

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 002091 18 Кж 2
Бања Лука, 21.01.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као председника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптуженог Р.Р., због кривичног дјела убиство из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву, изјављеној против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002091 17 К од 17.5.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 21.01.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву и потврђује пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002091 17 К од 17.5.2018. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002091 17 К од 17.5.2018. године, оптужени Р.Р., на основу одредбе члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођен је од оптужбе, због кривичног дјела убиство из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС). На основу члана 100. став 1. ЗКП РС, трошкови кривичног поступка, пали су на терет буџетских средстава. На основу члана 108. став 4. ЗКП РС, оштећени су, са имовинскоправним захтјевом, упућени на парницу.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио окружни јавни тужилац у Источном Сарајеву, због погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде Кривичног закона, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или укине и отвори претрес пред овим судом.

У одговору на жалбу, у смислу одредбе члана 316. ЗКП РС, бранилац оптуженог, адвокат З.Ч. из Р., предложила је да се жалба тужиоца одбије, као неоснована, и првостепена пресуда потврди.

У сједници вијећа, која је одржана у смислу одредбе члана 318. став 1. ЗКП РС (Закон о измјенама и допунама Закона о кривичном поступку Републике Српске, „Службени гласник Републике Српске“, број 91/2017), овај суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Аргументима из жалбе се оспорава правилност закључка побијане пресуде да нема доказа да је оптужени починио кривично дјело убиство из члана 148. став 1. КЗ РС, за које се терети оптужницом, са тврдњом да је првостепени суд погрешно утврдио да су записник о увиђају, те у вези са тим, и фотодокументација и аудио видео снимак, који су сачињени приликом увиђаја, незаконити докази.

Изнесени жалбени приговори, нису основани. Наиме, у вријеме предузимања истражне радње увиђаја, дана 01.4.2006. године, Р.Р. је имао статус осумњиченог лица, који је, том приликом, показао лице мјеста које је у вези са предметним кривичним дјелом и убиством др Д.Ц.. Према томе, обзиром да су радници полиције ЦЈБ И.С., СЈБ Ф., увиђај предузели на основу казивања осумњиченог о мјесту са ког је бачено тијело др Д.Ц. у ХЕ В., то је наведену радњу требало провести након поучавања осумњиченог о његовим правима у складу са одредбом члана 142. тада важећег ЗКП („Службени гласник Републике Српске“, број 50/03, са измјенама). Дакле, овлаштена службена лица, прије него што су започели радњу увиђаја, били су у обавези да осумњиченом саопште за које дјело се терети, основи сумње против њега, упозорити га да није дужан изнијети своју одбрану, нити одговарати на постављена питања, те га поучити и о осталим правима из одредбе члана 142. став 2. ЗКП, па у случају ако се добровољно одрекне свих тих права (став 3. цитиране одредбе), његова изјава о одрицању се мора забиљежити у записник, те након тога осумњичени ту изјаву, садржану у записнику о увиђају, мора потписати. Како је поступање овлашћених службених лица било супротно наведеној законској одредби члана 142. тада важећег ЗКП, то је по оцјени овог суда, првостепени суд правилно утврдио да је записник о увиђају ЦЈБ И.С., СЈБ Ф. број 13-1-8/02-230-101/06 од 01.4.2006. године, незаконит доказ на којем се, у смислу одредбе члана 142. став 6. ЗКП, не може заснивати судска одлука. Слиједом наведеног, правилан је став првостепеног суда да су и фотодокументација (без броја и датума), као и ЦД са аудио видео снимком, који је сачињен приликом увиђаја, незаконити докази на којима се не може заснивати судска одлука, у смислу одредбе члана 10. став 3. у вези са чланом 142. став 6. ЗКП, јер су исти произашли из напријед наведеног незаконитог доказа.

У вези са наведеним, нису основани ни жалбени приговори, у прилог тврдњи да се службена забиљешка ЦЈБ И.С., СЈБ Ф. број 13-1-8/02-230-68/06 од 30.3.2006. године, сачињена у смислу одредбе члана 219. став 1. тада важећег ЗКП, приликом прикупљања изјаве од лица Р.Р. „на околности нестанка доктора Д.Ц. може употријебити као доказ у овом кривичном поступку, јер иста није сачињена у складу са одредбом члана 219. став 3. у вези са чланом 142. став 2. тада важећег ЗКП.

Надаље, нису основани аргументи изнесени у образложењу жалбе, којима се оспорава правилност чињеничних утврђења и ваљаност разлога датих у побијаној пресуди за закључак да није доказано да је оптужени починио кривично дјело, за које се оптужницом, терети.

Такав закључак је резултат правилне оцјене доказа и то оцјене сваког доказа појединачно и у њиховој међусобној повезаности, управо на начин како то захтјева одредба члана 295. став 2. ЗКП РС.

У образложењу побијане пресуде изнесени су, у битноме, садржаји свих предложених и спроведених доказа и то исказа свједока З. и М.Ц., синова оштећеног др Д.Ц., М.-В.Р., пријатеља оштећеног, Д.П. и К.Д., те материјалних доказа и то налаза и мишљења КТЦ Б.Л. о вјештачењу текста једног писма, упућеног Е.Ш.

У оцјени наведених доказа, са аспекта њихових садржаја, дати су ваљани разлози у побијаној пресуди за закључак да свједоци немају релевантна сазнања у вези са начином и околностима извршења дјела, за које се терети оптужени и убиства оштећеног и њихови искази су цијењени појединачно и у међусобној повезаности, те повезаност са другим материјалним доказима, управо на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС.

Затим је, у образложењу побијане пресуде, дата оцјена материјалних доказа и то два писма, прво које је упућено свједоку М.-В.Р., садржаја „адвокат В., доктор жив јавиће се“, и друго, које је упућено Е.Ш., садржаја да је оштећени „киднапован“ и да је потребно прикупити новац за откуп, те је изведен правилан закључак да је писмо упућено Ш. (које је било предмет вјештачења), откуцано на писаћој машини коју је оптужени, у времену релевантно у односу на вријеме нестанка оштећеног, посудио од свједока Д.П. и К.Д., али да та чињеница сама за себе и у повезаности са другим доказима не потврђује да је то писмо написао оптужени, а посебно не потврђује чињенични опис дјела из оптужнице, да је оптужени лишио живота оштећеног.

У образложењу побијане пресуде, извршена је и оцјена потврде, сачињене 2008. године, у адвокатској канцеларији и присуству адвоката З.П. из Г. (који је у међувремену умро), о исплати дуга који је оптужени имао према оштећеном, а новац примили З. и М.Ц., синови оштећеног, те је изведен правилан закључак да овај доказ сам за себе и у вези са осталим доказима, не може бити довољна основа за прихватање чињеничних тврдњи из оптужнице, у којима је садржан опис предходног контакта оптуженог и оштећеног дана 27.02.2006. године у Ф., њихов заједнички долазак возилом оштећеног до мјеста које води ка селу К., повређивања оштећеног тупим предметом у предјелу главе, одношење његовог тијела до моста и бацање у вјештачко језеро ХЕ В., а да тијело оштећеног, до данас није пронађено.

Како сви предложени и проведени докази на главном претресу пред првостепеним судом, не потврђују чињеничне тврдње из оптужнице у погледу времена и мјеста извршења дјела, средства повређивања оштећеног и начина, нити потврђују идентитет оптуженог као извршиоца кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. КЗ РС, за које се терети оптужницом, правилно је првостепени

суд, усљед недостатка доказа, примјеном одредбе члана 298. тачка в) ЗКП РС, оптуженог ослободио од оптужбе.

Наведени докази, супротно аргументима из жалбе тужиоца, не могу представљати основу за другачији закључак од онога садржаног у побијаној пресуди.

Надаље, у жалби се износе аргументи, у прилог тврдњи да је првостепени суд, доношењем побијане пресуде, повриједио одредбу члана 294. став 2. ЗКП РС, указујући да суд није везан за приједлоге тужиоца у погледу правне оцјене дјела, те да радње оптуженог чине битне елементе кривичног дјела отмица из члана 165. КЗ РС, за које, по ставу из жалбе, постоје докази да је оптужени починио.

Изнесени аргументи су основани само у дијелу који се односи на тврдњу да суд није везан за приједлоге тужиоца у погледу правне оцјене дјела, како је то прописано у одредби члана 294. став 2. ЗКП РС. Међутим, у конкретном случају, чињенични опис радњи из оптужнице, којом се оптужени терети за кривично дјело убиство из члана 148. став 1. КЗ РС, не садржи битне елементе бића наведеног кривичног дјела отмица из члана 165. КЗ РС, нити је то дјело, онако као је описано у оптужници, у оквиру објективног идентитета који захтјева одредба члана 294. став 1. ЗКП РС.

Из наведених разлога, и примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић